

iShii
PSYKOLOGTEKST

Psykolog: Nåh, hvad mener du selv er **problemet** med dig ?

Patient: Jeg ville **umiddelbart** gætte på at det er tanken om døden. Ikke bare **min egen** død, men menneskehedens. I forhold til **det er** der intet der **nytter**.

Psykolog: Jamen du kommer jo ikke til at **opleve** dette, for dig kan det jo ligeså godt **være** at menneskehed**en** skulle leve evigt!

Patient: Hvad hjælper **det** hvis jeg ikke engang selv lever ret længe? **Det** gør kun det hele værre, for hvad er verden uden mig? Jeg kan jo intet opfatte når jeg er **død**.

Psykolog: **Nej**, i hvert fald ikke hvis du ikke er **troende**. Nu går vi ud fra **at der** ikke er en gud. Det du så helst vil i denne verden, er det ikke at være lykkelig ?

Patient: Jo da.

Psykolog: Og **tro** du ikke at normale mennesker er lykkeligere end dig?

Patient: Jovist.

Psykolog: Men du prøver alligevel **ikke** at opføre dig som dem. Hvordan kan det være ?

Patient: Godt **spørgsmål**, det må jeg lige tænke **over**. Jeg tror jeg må svare at **dette** er umuligt for mig. Jeg **kan ikke** påtage mig et liv jeg ikke føler er mit. Uanset hvor gerne **jeg** end ville, så kan **jeg** ikke glide ind i en drømmeverden. I hvert fald ikke uden at **fylde** mig med piller.

Psykolog: Nej, nu er du grov, dette er jo ingen drømmeverden. Hvilket **grundlag** baserer du **denne** fornærmelse på?

Patient: Det er såmænd ikke ment som **en** fornærmelse, **jeg** mener bare **ganske** simpelt at skjule døden **for** sig selv er **at lyve** for sig selv, og lyve for mig selv er en ting jeg er bange **for** ikke er undt mig at kunne.

Psykolog: Vi skjuler ikke døden for os selv, vi accepterer **den**, og lever så længe og så godt vi kan. Det nytter intet at **ødelægge** sit liv med at tænke på døden, når man **kunne** leve lykkeligt vel vidende at intet varer evigt.

Patient: Og hvad **er** det smukke i al tings **forgængelighed**?

Psykolog: Intet varer evigt, derfor **må** du nyde hvad du har. Det nytter ikke noget at ville have evigt mere, for der er **grænser** for hvad du kan få.

Patient: Jeg spørger igen, **hvad er det** smukke i dette ? Hvad er det behagelige i at **måtte nøjes** ?

Psykolog: Jamen kig på verden. Hvad ser du ? **Generelt glade** mennesker, kærestepar der uanset hvad har hinanden, **troende** og et voksende samfund, liv der spirer overalt. **Kalder du dette paradys** hæsligt ?

Patient: Paradis, tja jeg **ville nok** kalde det **noget** andet, men okay, når du siger det på denne måde så tror jeg **mit problem** ligger i at jeg tror på en ligelig fordeling mellem **glæde** og ulykke. Jeg tror på den lige snor af lykke der går gennem livet. **En** snor der er indrettet **sådan** at hvis man hiver den op på **ekstatisk** lykke det ene sted, **så falder** den ned på **bundenes** fortvivlelse et andet sted. Men **vælger** man derimod at **lade** snoren **strække sig** selv, så vil den altid ligge midt i følelsen, midt i alt. Der **vil hverken** være store glæder eller store sorger.

Psykolog: Ej, dreng dog, **den** må du længere **ud** på landet med, kan du da ikke se **paradokset** i det du siger ?

Patient: Jeg ser små **skønhedsfejl**, men generelt er det sådan, generelt nok til at **der ikke** er noget at ændre ved selv at stræbe efter lykke.

Psykolog: Jamen, hvad er **problemet med** dit liv så, forudsat altså at denne snor af lykke virkelig er til? Kunne du ikke bare vælge at **glatte** din snor ud ?

Patient: Når jeg **tænker** på døden, da er jeg realistisk. I de få øjeblikke hvor jeg indser **ligegyldigheden** af det hele, da er jeg et **sandt-**seende menneske uden et **sløret** syn af lykke. At den **euforiske** og harmoniske ekstase **følger** som en kemisk reaktion fra min hjerne er blot et gode som jeg ikke vil fratage mig selv. Blev denne del, den **slørede** del der kun ser verdens dejlighed, fjernet fra mig, da ville jeg være **en robot**, en **levende** robot, jeg ville se **koldt og kynisk** på alt, **og fordi** jeg har følelser som maskiner nu **engang ikke** har, så **ville** jeg bryde sammen, blive **sort** og **omsmeltet**.

Psykolog: **Hvad snakker** du om ?

Patient: **Sig mig**, er det ikke meningen at du skal hjælpe mig ?

Psykolog: **Jo, men** du skal selv ville hjælpes, **ellers** nytter det **selvfølgelig ikke**.

Patient: Nej det kan jeg godt se. Jeg **må** beslutte mig for om jeg overhovedet vil hjælpes. Om jeg overhovedet vil narres. Vil jeg kunne **se sandheden** og være delvist ulykkelig, eller vil jeg **leve** i den **dejlige** drømmeverden, finde min prinsesse og dø?

Psykolog: Nej, nu går du for vidt, sådan **kan du** slet ikke stille det op. Forstår du da ingenting?

Patient: Hold din **kæft**, **d**et er dig der ikke fatter en skid. Du er et lille menneske, **du er** en dukke der tror den betyder noget, en **maskine** der ikke kan tænke, kun føle. Du **er lykkelig**.

Psykolog: Storhedsvanvid, **det** er da noget **man** kender.

Patient: Ja, det er det, **men** mig kender du ikke og dette er hverken **storhed** eller vanvid, det er ussel gennemskuelse af en **verden** der **er** skubbet væk.

Psykolog: **Vi må** hellere stoppe nu.

Patient: **Ja**, stop du bare, stop mig hvis du har styrken til det.

Vagter

Patient: **Taber** vagter, min vrede **giver** mig styrke, mit had og min foragt fjerner min smerte. Jeg kan ikke dø.

KLIK, låst dør